

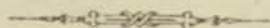
սառը չեն մնալ, եթէ որ նրանք սերտ կերպով մօտենան միմեանց: Այդ կերպ վարուելով, թէպէտ և ամենքը հե-
րոսներ չեն դառնալ, սակայն, անկասկած ամենքն էլ
կարող են սիրով ջերմանալ:

Այդ միջոցին ներս մտան մի խումբ նոր «հիւրեր»,
քոյր Վարվառէն վերջ տուեց խօսակցութեանն՝ ասելով.

— Ներեցէք, սիրելիս, ստիպուած եմ՝ վերջացնելու
մեր խօսակցութիւնը, բայց ձեր դործն ինձ շատ հե-
տաքրքրում է: Թոյլ տուէք, որ ես ինքս մի երեկոյ ձեզ
մօտ գամ՝ այդ մասին խօսելու. իսկ առ այժմ՝ ցտե-
սութիւն:

Ռուս. թարգմ. Մամբրէ վարդապետ.

(Նառուհակելի)

ԵՐԿԱՐ ՃԱՆԱՊԱՐՀ

Մենակ գնում եմ երկար ճանապարհ՝
Արտերի միջով կանաչ ու սիրուն,
Ինձ ժպտում է հեզ երկինքը պայծառ,
Եւ ծաղկեպսակ գեղեցիկ գարունն:

Ու մացառների թաւ ոստերի մէջ՝
Արտոյան է երգում քաղցր դայլայլով,
Ու կանաչ, ծաղկած սէգ ափերի մէջ
Առուն է ժպտում երկնացու փայլով:

Երգիր, արտուտիկ, իմ ազատ թռչնիկ,
Երգել քեզ արժէ, անհոգ անվհեր,
Քանի քո երգիչ ու սիրող սրտիկ՝
Քեզնից զատ չունի ոչ իշխան, ոչ տէր:

Քանի կենսուրախ և զուարթ բնութիւնն
Հպում է մեղմիկ սրտիդ լարերին,

Ու ծովածածան արտը կանաչած
Քեզ ձայնակցում է ուրախ, ցնծագին:

Քանի քո սրտում գարունն ու երկինք
Անգրաջուրում են իրենց վառ շքով,
Ապա այն տեղից իբրև դայլայլիկ
Կրկին հնչում են լի հիացմունքով:

Իսկ մենք, օ, վա՛յ մեզ, չար մտքով լեցուած,
Սովորել ենք միմեանց որոգայթ լարել,
Անխիղճ, անզգայ և պատուով բնկած,
Լօկ գիտենք արիւն թափել ու ծծել:

Ու մեր վեհ կոչման բարձունքից խաղտուած
Յաճ ենք գլորուում դէպի խոր անդունդն
Մեր առաջ սարսափ, արիւն ու չարիք
Սփռում, գնում ենք ի զուր անօգուտ:

Եւ աչք դարձրած գարնան գեղ ժպտից
Մենք աչք ենք ուղղել դէպի արեան դաշտ,
Ուր անմիտ կերպով, սրտով թունալից
Միմեանց են ջարդում կատղած ու անհաշտ:

Երգիր, արտուտիկ, իմ ազատ թռչնիկ,
Քեզ համար արժէ երգել ցնծագին,
Քանի սրտիկդ չունի փոթորիկ,
Գարունն երգելու վարժ է քո հոգին:

1905 թ. Մայիսի 29-ին Կոշ:

